

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Aneu a Josep!

En temps de crisi, en moments de desorientació, hi ha un consell que es repeteix en la nostra història: «a tota la gent del país, que anessin a trobar Josep i fessin tot el que ell els digués» (Gn. 41,55). «Aneu a Josep!» Això que es diu en la gran secada que va fer que en un lloc com Egipte trobessin la salvació, també avui, en el nostre món, que sembla un Egipte, i un desert, acudim a Josep per demanar-li allò que ens sembla un impossible. Fem el que ell ens digui, doncs, serà seguir el seu fill, amb la seva humilitat i obediència. Pare i custodi del Crist, protector de la mare i verge, sant Josep és el qui cuida la Sagrada Família, les nostres famílies, l'Església.

La seva festa, enmig del desert quaresmal, on

floreix la flor signe de castedat, ens recorda aquesta primavera silenciosa que anhelem per al nostre món i l'Església de Crist.

Preguem perquè els qui es veuen atordits per la secada i la crisi, tant material com espiritual, i viuen amb la tristesa que porta a la desesperança, per la intercessió del gloriós patriarca sant Josep, retrobin la font de les riqueses que ell ha custodiat, com a administrador fidel i bo, per tal que tots ens en puguem aprofitar, assedegats com estem del Salvador del món. La font que Josep ens ofereix ara és Crist, el Senyor, i Josep ens el porta perquè el posseïm, després de preparar els nostres cors per a estimar-lo veritablement.

Diumenge II de Quaresma | Cicle A

Lectura del llibre del Gènesi (12,1-4a)

En aquells dies el Senyor digué a Abram: «Vés-te'n del teu país, del teu clan i de la casa del teu pare, cap al país que jo t'indicaré. Et convertiré en un gran poble, et beneiré i faré gran el teu nom, que servirà per a beneir. Beneiré els qui et beneeixin, però els qui et maleeixin, els maleiré. Totes les famílies del país es valdran de tu per a beneir-se.»

Abram se n'anà tal com el Senyor li havia dit.

Salm responsorial (Salm 32)

Que el vostre amor, Senyor, no ens deixi mai;
aquesta és l'esperança que posem en vós.

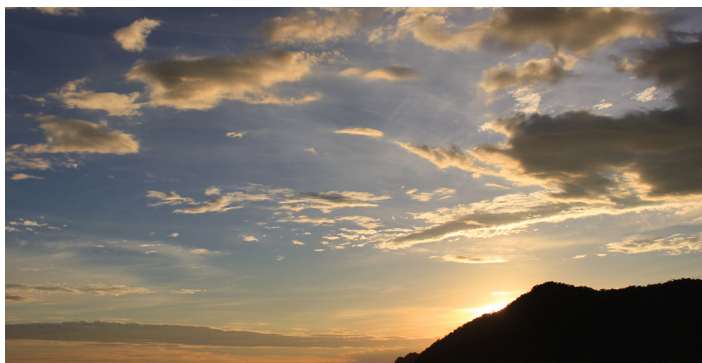
Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (1,8b-10)

Estimat: Tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangeli, suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dóna. Ell ens ha salvat i ens ha cridat amb una vocació santa, no perquè les nostres obres ho hagin merescut, sinó per la seva pròpia decisió, per la gràcia que ens havia concedit per Jesucrist abans dels segles, i que ara ha estat revelada amb l'aparició de Jesucrist, el nostre salvador, que ha desposseït la mort del poder que tenia i, amb la Bona Nova de l'Evangeli, ha fet resplendir la llum de la vida i de la immortalitat.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (17,1-9)

En aquell temps, Jesús prengué Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume, els dugué dalt d'una muntanya alta, i es transfigurà davant d'ells. La seva cara es tornà resplendent com el sol, i els seus vestits, blancs com la llum. També se'ls aparegueren Moisès i Elies, que conversaven amb ell. Pere va dir a Jesús: «Senyor, que n'estem, de bé, aquí dalt! Si voleu hi faré tres cabanes, una per a vós, una per a Moisès i una altra per a Elies.» Encara no havia acabat de dir això, quan els cobrí un núvol lluminós i del núvol estant una veu digué: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat, en qui m'he complagut; escolteu-lo.» En sentir-ho els deixebles, esglaiats, es prosternaren de front a terra. Jesús s'acostà, els tocà i els digué: «Aixeeu-vos, no tingueu por.» Ells alçaren els ulls i no veieren ningú més, sinó Jesús tot sol.

Mentre baixaven de la muntanya, Jesús els manà que no diguessin res a ningú d'aquella visió fins que el Fill de l'home no hagués ressuscitat d'entre els morts.

«Vés-te'n cap al país que jo t'indicaré» | Mn. Marc Majà

Segon diumenge de Quaresma. Escoltem avui en l'evangeli el relat de la Transfiguració: «Crist, Senyor, havent anunciat la seva mort als deixebles, revelà, a la muntanya sagrada, la seva glòria i, tenint també la Llei i els profetes com a testimonis, els féu comprendre que la passió és necessària per arribar a la glòria de la resurrecció.»

Al mateix temps, escoltem també aquest diumenge la crida de Déu a Abram: «Vés-te'n [...] cap al país que jo t'indicaré.»

Quina relació hi ha entre la Transfiguració i la crida d'Abram? Per què llegim aquests dos textos en un mateix dia?

Quan Déu crida Abram, no li dóna cap destí concret, no li diu: «et portaré a tal lloc perquè hi trobaràs pasturat-

ges millors pels teus ramats» o bé «has d'arribar a tal indret perquè hi ha una muntanya molt alta on m'apareixeré a tu». La cosa decisiva en la crida d'Abram no és el *lloc on arribar* sinó *com arribar-hi*; i és que, per a arribar a la Terra Promesa, Abram haurà de fiar-se de Déu, deixar-se guiar per ell i estar atent per a escoltar la seva voluntat.

La Terra Promesa que Jesús anuncia és el Regne del cel. No sabem ben bé on és ni quan hi arribarem. La cosa decisiva, però, és *com arribar-hi*: «Aquest és el meu Fill, el meu estimat; escolteu-lo.» Cada un de nosaltres, com un nou Abram, rep aquesta invitació de Déu, la invitació de la Transfiguració. Escoltar la paraula de Jesús és el camí de la Quaresma, el camí que la bondat de Déu ens ofereix per a fer-nos arribar a la Pasqua.

La joia d'anunciar l'Evangeli | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

Prop de la festa de sant Josep i en el segon diumenge de Quaresma celebrem el dia del Seminari, per tal de recordar-nos de la importància de les vocacions a la vida sacerdotal i implicar-nos en el nostre suport al Seminari Diocesà i les seves necessitats d'atenció als seminaristes i a les vocacions.

La necessitat de les vocacions sacerdotals a la nostra diòcesi és una urgència imperiosa, davant la qual no podem restar impassibles, esperant solucions que siguin més una fugida de la realitat que no pas una resposta al que el Senyor ens demana.

El papa Francesc reflexiona en *Evangelii gaudium*: «En molts llocs escassegen les vocacions al sacerdoci i a la vida consagrada. Sovint això es deu a l'absència en les comunitats d'un fervor apostòlic encomanadís, la qual cosa no entusiasma ni suscita atractiu. On hi ha vida, fervor, ganes de portar Crist als altres, sorgeixen vocacions genuïnes» (núm. 107). I en el mateix document el Sant Pare diu una frase ben clara respecte als joves i a la pastoral amb els joves —i ho poso en la llengua original, perquè penso que té més força: «¡Qué bueno es que los jóvenes sean callejeros de la fe!» I continua: «feliços de portar Jesucrist a cada cantonada, a cada plaça, a cada racó de la terra» (núm. 106).

L'Església existeix per a anunciar l'Evangeli de Jesús fins a la fi dels segles i en tots els llocs del

món. Tot cristià, en raó del seu baptisme, té com a missió anunciar Crist als seus germans. Un deixeble de Crist no té com a missió possible ser evangelitzador, sinó que perquè és deixeble de Crist, per això mateix, ja és missioner.

En una Església missionera, evangelitzadora, sorgeixen les vocacions sacerdotals i religioses. Ens cal tornar a redescobrir la joia d'anunciar l'Evangeli. Potser sense adonar-nos-en, hem caigut en el parany de tenir «por» i àdhuc «vergonya» d'anunciar l'Evangeli. Ens ha estat, potser, més fàcil parlar d'altres realitats, per altra part realment bones, que no pas testimoniar directament la nostra fe en Jesús. I no un Jesús en el món de les idees, sinó un Jesús concret, viu, real, present en la seva Església. Jesús i l'Església són inseparables.

En la pastoral amb els joves, de la qual ells han de ser molt protagonistes, hi ha de ser present Jesús viu en el misteri de l'Església; Jesús realment present en l'Eucaristia i adorat amb aquella mirada del cor jove, capaç de deixar-se enamorar i transformar pel qui és la bellesa infinita i l'amor sense límit. Els joves han d'experimentar la joia de ser missioners de Jesús, de ser especialment portadors de Jesús a altres joves com ells. Qui no ha experimentat aquesta joia de ser portador de Jesús, encara no sap qui és Jesús del tot. Així ho van viure els primers deixebles de Jesús, i així ho viu el deixeble de Jesús del segle XXI.

Agenda litúrgica de la setmana

16 ■ Diumenge II de Quaresma / Cicle A. Sant Heribert, bisbe (970-1021). Santa Eusèbia, religiosa (†680).

Lectures: Gènesi 12,1-4a / Salm 32 / 2Timoteu 1,8b-10 / Mateu 17,1-9

Litúrgia de les hores: Setmana II

17 ■ Dilluns. Sant Patrici bisbe (372-460).

Lectures: Daniel 9,4b-10 / Salm 78 / Lluc 6,36-38

18 ■ Dimarts. Sant Ciril de Jerusalem, bisbe i doctor de l'Església (315-386). Sant Salvador d'Horta,

religiós (1520-1567).

Lectures: Isaïes 1,10.16-20 / Salm 49 / Mateu 23,1-12

19 □ Dimecres. Sant Josep, Espòs de la Verge Maria

Lectures: 2Samuel 7,4-5a.12-14a.16 / Salm 88 / Romans 4,13.16-18.22 / Mateu 1,16.18-21.24a

20 ■ Dijous. Santa Teodòsia, màrtir (†307).

Lectures: Jeremies 17,5-10 / Salm 1 / Lluc 16,19-31

21 ■ Divendres. Sant Nicolau de Flüe, monjo (1417-1487).

Lectures: Gènesi 37,3-4.12-13a.17b-28 / Salm 104 / Mateu 21,33-43.45-46

22 ■ Dissabte. Sant Deogràcies, bisbe (s. V). Santa Lea, religiosa (†384).

Lectures: Miquees 7,14-15.18-20 / Salm 102 / Lluc 15,1-3.11-32

23 ■ Diumenge III de Quaresma / Cicle A. Sant Josep Oriol, prevere (1650-1702). Sant Victorià, màrtir (†484).

Lectures: Èxode 17,3-7 / Salm 94 / Romans 5,1-2.5-8 / Joan 4,5-42

L'alegria d'anunciar l'Evangeli

Dia del Seminari 2014

El papa Francesc ens ha regalat recentment l'exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* sobre l'anunci de l'Evangeli en el món actual. El Sant Pare és molt clar en una idea força que travessa tot el document: la constant missió evangelitzadora de l'Església només pot entendre's des de l'alegria que neix de la trobada personal amb el Crist. No és estrany, doncs, que s'hagi escollit «L'alegria d'anunciar l'Evangeli» com a lema de la campanya del Seminari per a aquest any 2014. En aquest sentit, són eloqüents les paraules del papa Francesc en l'homília de Santa Marta del 3 de desembre del 2013: «No estem acostumats a pensar en un Jesús somrient, alegre. Jesús estava ple d'alegria. I ha volgut que la seva esposa, la seva Església, també fos alegre [...]. No es pot pensar en una Església sense alegria, i l'alegria de l'Església és justament això: anunciar el nom de Jesús.»

No cal dir que el sacerdot ha de caracteritzar-se per la joia en l'anunci de l'Evangeli, malgrat les dificultats i patiments de tot tipus. I és que l'alegria es fonamenta en una dada incontestable: comptem amb l'ajuda del Senyor, que és amb nosaltres cada dia fins a la fi del món. Arrelats en aquesta promesa, els seminaristes es formen per a ser els evangelitzadors del dia de demà, i es preparen per a anunciar amb joia el goig de l'Evangeli en el seu futur ministeri, configurats al Crist Bon Pastor.

Que el Senyor ens concedeixi a tots la seva joia, i de manera molt especial als sacerdots i als qui es preparen per a ser-ho.

Testimoni d'un seminarista que viu amb alegria la seva vocació

Anunciar l'Evangeli de Jesucrist és una alegria per a tots els cristians, i en especial per als preveres. Alegria que s'ha de portar a la vida!

Durant el temps de seminari, és important que cada seminarista quedi impregnat d'aquesta alegria.

He de confessar, però, que no sempre he sabut veure l'alegria en aquest camí. Sobretot abans d'emprendre'! Quan discernia si entrar o no al Seminari, veia els preveres que coneixia i pensava: «Són feliços i estan alegres!» Però les contradiccions que hi havia dins meu m'impedien que jo visqués igual que ells pensant en la possibilitat de ser prevere en un futur. Certament, entrar al Seminari no és una decisió fàcil de prendre, ja que sempre comporta renunciar i deixar coses. En

Seminaristes de Vic i Solsona

el meu cas, deixar la idea de formar una família i els estudis d'arquitectura, entre altres projectes i il·lusions, i començar un camí nou.

Algú em podria preguntar: «En prendre la decisió, vas tenir una alegria interior descomunal?» La resposta seria clara: «No!» Jo estava segur que, si feia la voluntat de Déu, viuria amb una gran felicitat i alegria interior, però en aquell moment em costava, encara, experimentar-ho. Va ser amb el temps: en comunicar la decisió als familiars i amics, en començar el curs al Seminari, en participar de les activitats pastorals, i sobretot en el creixement de la relació personal amb el Senyor a través de la pregària i dels sagraments, quan va arribar aquesta felicitat i alegria en la meua vida.

Ara, quasi cinc anys després de respondre positivament a la crida de Déu i de començar aquest camí de discerniment dins el Seminari, puc dir que visc aquesta alegria interior, i intento expressar-la de la millor manera en el dia a dia: en la relació amb els familiars, els companys del Seminari, els superiors i els amics, en els estudis, en les tasques pastorals que realitzo el cap de setmana a la parròquia de Mollerussa (on estic destinat) i al bisbat...

És veritat que en el camí no hi manquen problemes ni dificultats, alhora que hi ha moments de tristesa i moments en què m'enfado. Llavors no he d'oblidar que l'autèntica alegria del meu cor no neix del meu jo, sinó que flueix, sobretot, de l'amor del Crist ressuscitat i del seu Evangeli, que em sento cridat a anunciar.

Abel Trulls Noguera, seminarista de la diòcesi de Solsona

Entrevista a Alexandre Entrena Alier, seminarista de Vic

Em dic Alexandre Entrena Alier i vaig néixer a Vic fa divuit anys. Després d'estudiar el batxillerat a les germanes Vedrunes de Vic, he entrat aquest curs al Seminari de la meua diòcesi. Donem-ne gràcies a Déu!

Seminaristes de l'Interdiocesa durant els Exercicis Espirituals

Quin procés ha seguit el teva crida vocacional?

És difícil d'explicar per què estic al Seminari. La raó només la sap el Senyor. Jo m'he sentit atret per ell i m'he limitat a respondre a la crida que em fa. Jo pensava dedicar-me a uns estudis diferents, però amb les persones que Déu em va posar a l'encontre, vaig descobrir que ell em volia com a un capellà que el fes present en les comunitats i que proclamés el seu Evangelí. Els camins del Senyor són inescrutables!

Com va reaccionar la teva família i els teus amics quan els vas dir que volies ser capellà?

La majoria de persones que em coneixen bé es van alegrar d'aquesta opció de vida. D'altres no la van entendre al principi, però espero que hagin comprès que no vull sotmetre la meua vida a grans interessos mundans, sinó servir Déu en la seva Església santa, la Mare que ens acull a tots nosaltres.

Com s'estructura la teua setmana com a seminarista?

Durant la setmana estic a Barcelona, estudiant Filosofia i Teologia i vivint al Seminari Major Interdiocesà. Allà visc en comunitat amb els formadors i els altres germans seminaristes. Durant el cap de setmana visc amb la família a Vic, on serveixo la meua parròquia de Lurdes com a catequista i la nostra catedral de Vic com a acòlit.

Què li diries, a un jove que es planteja entrar al Seminari?

Li diria que encomanés a Déu la seva vocació i que es llancés a deixar-se transformar per Jesús, donant la

vida pels germans, especialment els més necessitats. «No tingueu por!», repetia sempre l'aviat sant el papa Joan Pau II, i ara t'ho dic a tu, estimat jove.

Nou vídeo per a la campanya d'enguany

Després de la bona acollença de l'any passat, s'ha publicat un nou vídeo en ocasió del Dia del Seminari. El podreu visualitzar a la següent pàgina web: www.diadelseminari.com.

Celebració del dia de Sant Josep

Amb ocasió de la solemnitat de Sant Josep, els Seminaris de Barcelona, Terrassa i Interdiocesa de Catalunya duren a terme la tradicional trobada de germanor per tal de celebrar units el Dia del Seminari. A més a més, enguany s'ha fet coincidir amb el dia de les facultats de Filosofia i Teologia, oferint així durant tot el matí conferències i activitats culturals.

A la tarda es disputarà l'anomenada Copa Sant Josep de «futbol cinc». Enguany, el nostre Seminari Interdiocesà, després de la cura d'humilitat de l'any passat, aspira a fer un bon paper en la competició, no descartant de poder arribar a la final.

Al vespre, a la capella del Seminari de Terrassa, s'aplegaran tots els seminaristes i els seus formadors per tal de celebrar l'eucaristia. Tot seguit es compartirà el sopar, durant el qual tindrà lloc el lliurament dels trofeus als vencedors de la «Copa».

Nou diaca: el claretà Joan Bové i Duran

La tarda del dissabte 22 febrer, el temple de Sant Antoni M. Claret de Vic va viure una gran festa amb motiu de l'ordenació diaconal de Joan Bové i Duran.

L'acte, presidit pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova, va comptar amb la presència del P. Màxim Muñoz, provincial dels claretians, nombrosos claretians de Catalunya, un nombrós grup de la comunitat parroquial del Lledó de Valls, portada pels claretians, companys d'estudis, amics, i formadors seus de Colmenar Viejo. Especialment emotiu va ser l'acte de l'ordenació, quan l'ordenand es presentà davant el bisbe amb les paraules pròpies de «Sóc aquí».

Al final de la celebració, en Joan s'adreçà als assistents per donar gràcies a totes les persones que l'havien acompanyat durant aquesta celebració tan im-

portant per a ell, i tots els qui l'han ajudat en la seva vocació. Tingué un record especial per a la seva família, els formadors, els companys, etc.

Tot seguit tingué lloc un pisolabis a la Casa d'Espiritualitat Claret, on es continuà compartint l'alegria de l'ordenació.

Una trajectòria vinculada a la congregació claretiana.

Ell, des de ben petit, ha estat sempre vinculat a la congregació claretiana. A tres anys d'edat va començar la seva formació al Col·legi Claret de Valls, on va concloure els estudis abans d'iniciar la seva etapa de formació a la universitat. Durant aquests anys d'escola participava en la comunitat parroquial del Lledó, fet que li va permetre de continuar conreant en profunditat la seva relació amb els missioners claretians. La primera etapa de formació la va realitzar a Vic, continuant amb el noviciat a Granada i, finalment, ha estat els últims cinc anys a Madrid estudiant teologia.

Després de 163 anys que el P. Claret fundés la congregació a la capital osonenca, el jove Bové centra la seva tasca a compartir la vida i missió amb la comunitat claretiana de Vic, on està immers en el coneixement i participació en el Casal Claret; a més a més de continuar amb la seva formació teològica i, també, en l'àmbit de la comunicació, ja que el curs passat va realitzar un postgrau en Comunicació Institucional i Religió en l'Era Digital a la Universitat Ramon Llull. Però el més important, tal com ell esmenta, no és el que fa, sinó com esdevé testimoni de l'experiència de Déu en el dia a dia.

Jornada diocesana d'infants

Dissabte 29 de març a Sant Julià de Vilatorrada

Programa de la jornada			
10:00h	Acolliment	14:00h	Dinar (cal portar-se'l)
10:30h	Pregària i presentació	15:00h	Activitats d'animació
11:00h	Activitats per grups	16:30h	Fi de la jornada
13:00h	Eucaristia		

Possibilitat de transport amb parades a:

—**Bus Nord:** Ripoll (8:30h, plaça del Monestir); Torelló (9h, davant el mercat municipal); Manlleu (9:15h, parc d'Àngela Roca amb av. Roma); Vic (9:30h, estació d'autobusos).

—**Bus Sud:** Igualada (Hotel Amèrica, 8:45h); Manresa (9:15h, pl. Infants); Artés (9:30h).

Preu bus: 6€ per persona. La resta de la jornada és gratuïta.

Cal inscriure's! Els menors necessiten autorització paterna. Més informació: catequesi@bisbatvic.com / T. 647.13.12.28

Crònica breu de la visita pastoral a l'arxiprestat de Vic (VIII) | Mn. Joan Casas

Parròquia del Remei de Vic

El dijous dia 9 de gener el senyor bisbe visitava cinc malalts a domicili. Al vespre beneïa la capella nova, dedicada a la Mare de Déu de Montserrat, per als dies feiners. Després es reunia amb els responsables de les entitats parroquials. Els nous «freres del Remei», com diu la gent, foren introduïts el 14 de setembre del 2013. Són el P. Felip Parma Vega, D.I. (Deixeble de Jesús i Sant Joan Baptista), i el P. Ivan de Jesús Bressan Etchepare, D.I., vicari.

El pare Felip els anava presentant. Ells anaren explicant les diferents activitats. Parlaren els grups de pregària, de litúrgia, de visitadors de malalts, el de llatinoamericans, de catequesi, de guitarres, de renovació carismàtica, de la coral parroquial i el grup d'oració i amiat.

El Sr. Bisbe amb un grup d'equatorians sota la Verge del Cisne

Una floreta franciscana d'una catequista: «Quan el meu fill va deixar d'anar a missa i no volia que n'hi parlés més, jo pregava dient: "Esperit Sant, us el confio." I heus ací que un dia, després d'haver perdut la feina, em sorprengué dient: "Sabeu què, mare? Diguem junts el rosari." Els nostres joves poden deixar Déu. Ell, però, no els abandona mai.»

El divendres dia 10 visitava els ancians del centre de dia Sant Jordi, saludant-los un per un. Després estigué amb la comunitat dels «freres» argentins, Deixebles de Jesús, distesament.

I el diumenge dia 12, festa del Baptisme del Senyor, presidia al migdia la solemne missa estacional. Cantà magníficament la coral, composta de trenta-sis membres. En l'homilia, el prelat ens exhortà a ser fidels en la fe. Ens interpel·lava amb la incisiva pregunta que el papa Joan Pau II deixava caure sobre França, visitant París: «Què n'has fet, del teu baptisme?» Adoració eucarística, pregària per les vocacions, agraïments i salutació dels participants a la porta de l'església. Admiració dels pessebres i comiat amb un eixint de missa joïós i assolellat.

El Sr. Bisbe amb un grup d'africans

Sobre el precepte de St. Josep....

El Senyor Bisbe ha signat un decret en què recorda que els dies festius de precepte els fidels tenen obligació d'assistir a Missa. Tanmateix, el dia de Sant Josep és aquest 2014 dia laborable, i per això "els fidels que per raó de la seva feina no els sigui possible observar les prescripcions dels dies festius de precepte, queden dispensats de l'obligació de participar a la celebració eucarística i/o abstenir-se del treball". Tanmateix, es fa un recomanació als rectors perquè disposin uns horaris convenients de missa tant el dia 19 com a la vigília.

A la vora del foc | El perdó, quina gràcia de Déu! | Climent Forner.....

La Quaresma que acabem de començar, més que voler recordar-nos que «som sols i a la pols tornarem», ens convida a «convertir-nos i creure en l'Evangeli». I com que el missatge evangèlic és sobretot un missatge molt positiu d'amor, ja que el Déu de Jesucrist és Amor, conté necessàriament la gràcia del perdó, sense la qual ningú no podria salvar-se. Per això se'ns recomana durant aquest temps de rebre el sagrament de la penitència o, millor dit, del perdó, per tal que, reconciliats amb Déu i amb els germans, puguem celebrar amb un goig desbordant la festa de les festes, la Pasqua del Senyor.

Perdonar no és fàcil, com hi ha món! Ara, sense misericòrdia no hi ha vida humana possible; que ho diguin si no els esposos, els pares i fills, els germans, els amics... El ver amor tot ho perdona. Si fóssim capaços de dialogar, de comprendre, d'acceptar-nos, d'oblidar, no hi hauria guerres ni violències de cap mena. A Déu Pare, bo com és (no un pare pedaç), perdonar li ha costat el lliurament del seu Fill únic, clavat en creu pels nostres pecats. No és estrany que a nosaltres ens costi també tant d'amnistiar els altres. En l'oració del Parenostre prou preguem: «Perdoneu les nostres culpes així com nosaltres perdonem els nostres deutors.» Però sort que el model és ell i no nosaltres! Sense l'ajuda de l'Esperit Sant seríem incapaços de fer-ho en certes circumstàncies. Saber-se perdonat i perdonar, quina font de jola i de felicitat! Creure de veres que Jesús ens ha redimit del

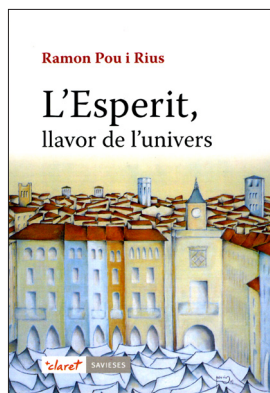
pecat i de la mort, Mare de Déu! Pobres, som riquíssims.

Una vegada, quan era rector de Navàs (un poble molt castigat per les atrocitats de la tercera dècada del segle passat, tant les d'un bàndol com les de l'altre), un feligrès em va etzibar sortint de missa: «Sí, mossèn, sí, vostè pot anar predicant, però, ¿i si li haguessin matat el pare com a mi, què?» «Mira, Joan: jo coneixia una capellà tarragoní a qui els republicans assassinaren el pare i el germà. ¿I saps què va fer, acabada la contesa del 36? Doncs va anar de seguida a casa dels criminals a perdonar-los amb abraçades i amb llàgrimes recíproques.»

Podríem dir que el drama del Divendres Sant culmina, abans d'aclucar els ulls, amb la mirada compassiva del Crucificat sobre els seus botxins: «Pare, perdona'ls, que no saben el que fan.» Ep, això no vol dir que la justícia no hagi de ser exigent amb els malfactors, imparcial i justa, sense deixar de ser humana, molt humana. Fora la pena de mort!

És que realment no sabem el que fem quan, sigui pel motiu que sigui, ens comportem com a caïnites: odiant el germà, el tornem a crucificar a Ell. Perdonem de cor i Déu ens perdonarà. Tots els màrtirs cristians han indultat els seus enemics. El perdó és la venjança suprema: desarma de tal manera els adversaris que els deixa totalment indefensos; i, en el fons, agraïts, molt agraïts, si són prou humils segons l'esperit de les Benaurances. Bona Quaresma i millor Pasqua!

Llibres | L'esperit, llavor de l'univers | Ramon Pou i Rius.....

Deixà escrit l'autor, difunt prevere de Vic i bon teòleg: «L'escrit és un soliloqui, si bé dit en veu alta per si algú el vol escoltar, és a dir, llegir. Manifesto la meva visió de l'univers i de l'existència humana basada en una infraestructura evangèlica. Escrivint aquest paper, em cerco a mi mateix. Aquesta és la intenció primordial i puc dir exclusiva de tot el que dic. Vull fer una mena d'inventari d'elements ideològics i vivencials que, en els meus vuitanta-quatre anys, em marquen la pròpia vida i la manera de concebre l'incommensurable i complex moviment humà que em condiciona. Intento ordenar dins meu la configuració de la manera de veure el meu personal existir i la seva relació amb l'univers que m'embolcalla. No faig cap autobiografia, si bé tot

l'escrit té un substrat biogràfic. Vull, però, amb sentiment humanitzador parlar de l'Esperit en veu baixa i suau per ajudar a superar desequilibris que trastornen. Parlo de l'Esperit que em comunica esperit i ho haig de dir.»

full diocesà | Solsona i Vic.....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60